Möly kiirihe keväällä
Suomen metsien sylissä,
kylissä ja kaupungeissa,
missä vain kuleksi kansa.

Miksi kaikki huutelivat,
miksi siellä riemu raikui?
Oli juuri ollut vaalit,
testattuna kansan tunnot
demokratiapelissä.

Yllättyi ylitse muiden
moni vanha maltillinen
vaalin vaikean takia.
Isänniltä pääsi parku,
itkivät emäntäkullat
moista äänien tulosta.
Surivat demarit tuota,
kiroili kokoomusjoukko,
vihoitteli vihreätkin,
vasemmisto myös valitti,
kiroilivat kristilliset.

Iloitsi taas persuryhmä,
joukko suuri ja iloinen,
juhlava oli se jytky,
menestys kuin lottovoitto.
Äänestäjät siitä nautti,
siitä hurraten iloitsi.

Varoittavat vastustajat
voitonriemusta rajusta.
Ken ei vastuuta valitse
ja ken ulvoo niinkuin koira,
ei hän maatamme paranna
eikä auta Eurooppaamme.

Antaapa ajan kulua,
päivän mennä, toisen tulla,
kuukausien kuljeskella,
vieriskellä vuosienkin.
Aika ilmoittaa totuuden,
historiaa ei petetä,
sitä auta ei selitys.